

ענת סרוגוסקי, העולם הזה

גליה אלבין (למעלה עם בעלה המנוח) מדברת עם דפנה ברק על "ידידי":

רוצה להגיב. גם לפוליטיקאים אני סולחת. פוליטיקאים הם עם מיוחד. אבל אני לא סולחת להכרים.

"מיקי היה חבר. הוא עזר המון לא נשים. הוא עצמו לא היה זקוק לאיש. כואב לי שלפעמים הוא טעה בחי כרים. אני חושבת שדווקא הקרובים לו דירדרו אותו. הוא שילם על הטעות האלה בחייו.

"אני למדתי מכל מה שקרה. לי יש אח, אחות, אמא ושלושה ילדים — והיו זה מה שיש לי! כשאני רואה כיום את הטרימוויראט — שלושת חברי הקרובים ביותר..."

"לא מזמן פגשתי את אשתו של אחד מהם. אמא של מיקי (גניה), שהיתה ידועה כבעלת חנות לאופנת-עילית) תפרה לה את שיםלת-החתונה. אמרתי לה שלום. היא בקושי ענתה לי. היא פחדה.

"מיקי בנה אנשים, ואיך הם התנהגו אחרי מותו? יש הרבה הרבה שמות. אני לא כועסת — אני מרחמת! אני מרחמת בעיקר על אלה שניסו לנצל מה שיכלו בין השיבוע לבין השלושים למותו. הם ידעו שזה היה העיתוי בהאידיעה: כולם עטו על האלמנה — כואב, נעשוק אותה מכל הצדדים! מיקי נהרג? יש עסק..."

"לא רוצה להיכנס למה שקרה עכשיו. כשהעיונות יהיה על הפרק — אז אולי אפתח את הפה. יותר מדי אני שים פוחדים שאחליט לפתוח את הפה. בינתיים אני מסתכלת במולי. הוא כליכך מזכיר את אביו!"

ציון נטורי, העולם הזה

גליה עם מולי, הוא כליכך מזכיר את אביו.

את הסוכריה שלך? כך גם וענונו, לגבי מצוקת השייכות שלו. אם לא רוצים בו, הוא חשב לעצמו, אני לא רוצה אותם. בהתחלה, אותם היו הוריו. אבל המושג. אותם תפח וכלל, כסופו של דבר, כל מיסגרת חברתית — הבית, בית-ספר, שכונה, רח, דגל. כדי להרי גיש מוגן בתוך עצמו, הוא היה מוכרח לשכנע את עצמו שהוא אינו תלוי באיש. שאיפתו היתה להרגיש שהוא מסוגל להיות חזק עם עצמו בלבד. כל מעורבות שלו במיסגרת חברתית חייבה אותו ליצור מרחקמה בינו לבין הזרם המרכזי של אותה חברה, כדי שלא ימצא את עצמו חלק אורגני ממנה, שלא ימצא עצמו תלתי ושייד לקשר זה."

יד בעיתון. הולצמן בן ה-50, יליד קנדה, בעל ותק של 25 שנה בארץ, תושב יהודי, מקיים סדנאות וקורסים בתחום הממוחזר. שומעיו ותלמידיו אינם סתם אנשים המחפשים עניין ושעשוע בחיים, אלא פסיכולוגים המי עוניינים להשתמש בכלי זה למטרת איבחון, במיסגרת עבודתם הקלינית. לפני חודש הוא התקבל ללימודי תואר שלישי באוניברסיטת קולומביה פא" ספינק בקליפורניה, בנושא שיטת ה- איבחון שהוא פיתח, המבוססת על כפתי-ידיים ככלי איבחון פסיכולוגי. על הרעיון לנתח את כפ"י של וענונו הוא מספר: "כמו כל האנשים בארץ ובעולם, פתחתי את העיתון ומצאתי את ידיו של וענונו מתנוססות, עם המילים אותן כתב. כאשר אנשים מצאו עניין בקריאת אותן מילים, מצא-תי אני, נוסף על כך, סיפור אחר. סיפור קשה, על מצוקה נפשית בילדות, שגי-ררה בעיקבותיה תגובה מאוד אכזרית, שבסופו של דבר, פגעה בו, לא פחות מאשר באלה הסובבים אותו.

מקור המידע שקיבלתי היה כולו במרפולוגיה (מיבנה) כפ"ירו של וע-נונו. בעיתונות הופיעו שלושה צילוי-מים שונים, ועליהם נבתי את האיבחון. קווי כפ"ירו לא היוו חלק באיבחון.

"התיסמונת היא הצורה שבה תוקף וענונו את בעיית השייכות שלו. אם הוא חייב לפנות עורף לכל מיסגרת או גוף חברתי, הוא חייב להסביר מדוע הוא עושה זאת. וענונו אינו יכול, ואולי אף אינו מודע להסבר האמיתי. הוא בוודאי מרגיש שהוא אינו בנוי כמו מרבית האנשים סביבו. בוודאי מפריע לו מאוד שהוא התקשה לראות את עצמו במיסגרת כמו נישואין, אונני-ברסיטה וכדומה, כמו אנשים אחרים. את הדבר שרוחף אותו לרצות להיות לבד, מנותק מכל גוף חברתי, הוא עוטרף כאידיאלוגיה, כמטווה לסיבות האמיתיות.

כיבשה שחורה. "השייכות האמיתית קשורות בצורך לוותר על האור-תם, כדי שלא ירצה דבר שבירי מישאו אחר להחליט — כן לתת לו, או לא לתת לו. הדבר הזה הוא שייכות בבית הוא הרגיש את עצמו ככיבשה הש-חורה, זה הרי פורסם בעיתונות. באר-ניברסיטה הוא הצטרף לקבוצה קיצו-נית. את רתו היהודית הוא מצא לנכון להמיר בדת אחרת, כנ"ל לגבי הלאום שלו. בכל אחר מן המיקרים האלה הוא חייב היה לתקוף את הדבר שלכאורה היה צריך להודותו איתו.

אותו דבר קרה גם כאשר הוא התי-קבל לעבודה בכור האטומי ברימונה. במקום להרשות לעצמו להרגיש חלק אורגני מהגוף הזה, להודות עם המיס-גרת, הוא הפעיל את אותה תיסמונת, ומצא את עצמו שוב במצב שבו היה עליו לתקוף את הגוף שאליו השתייך. יש להבין שלא היתה לו ברירה. במיקרה זה, כמו במיקרים אחרים, הוא עטרף את התקפתו באידיאלוגיה, כדי שהסבריו יישמעו הגיוניים.

התיסמונת וענונו מלמדת אותנו שהאידיאלוגיה היא רק אמצעי לאפי-שר את ההינתקות מהגוף החברתי, כדי שהוא לא יגיע למצב בו ירשה לעצמו לגעת במה שהוא אסר על עצמו. כתור-מנגנון הגנתי מדובר על תרגיל שכל-תני, הנקרא אינטלקטואליזציה, או רצי-יוגליזציה."

"אני

מרחמת עליהם!"

ב להט הזיכרון הציבורי, מאז ש-החליט היועץ המישפטי שלא ל-העמיד לדין את חבריה-הכנסת גידעון גדות ומיכה רייסר על מה שמכונה "פרשת אלבין", נראה כי הכל מסכימים לפחות על נקודת-המוצא. הכל מכני-אים את שמו של מיקי אלבין המנוח — מי "ציטוט" ומי "שלא לציטוט" — ברתיעה, כאילו היה זה שמה של מחלה מדבקת.

"אלבין" הפך כיום ש-נרדרף לטרטון, והכל מנסים לברוח ממנו לכל עבר. מי שלא הצליחו, מתנהגים כחולי-

מי שנאלצת להתמודד כיום, כמעט בגפה, עם השם אלבין היא אלמנתו

טרטון לכל דבר — הכל ידיהגורל! כך רצו אלוהים או סגנו, אלבין. לקורבנות לא היתה שום ידיעה, מעורבות, או נגיעה אחרת.

אחד מגיבורי-הפרשה, שאלבין טי-פל בחשבונות ודאג לרווחתו, התפרץ באוזניו: "אילו היה חי, הייתי תופס אותו בגרון ושואל — יא מנוול, מה עשית לי? תסביר לי מה עשית? אבל הוא לא חי, ואני משתגע להבין..."

מיקי אלבין לקח עימו את כל ההסברים האפשריים, והותיר אחריו סי-מודד כיום, כמעט כגפה, עם השם אל-בין היא אלמנתו, גליה.

גליה אלבין חזרה ארצה לפני כמה ימים, קצת אחרי הכותרות הרועשות בעניין ההלטת היש. אחרי מותו של

עולמה, והיא מעדיפה אותו על פני מה שפגשה מאז מות בעלה. אחרי שהתעכנה על ההתפתחויות האחרונות בפרשה הקרויה על שם בעי-לה, אמרה: "אני הולכת יום-יום וקופתי קומה, מסתכלת בילדיי בגאווה ואומרת להם — אני גליה אלבין! אני גאה בשם הזה! אני מרגישה נהדר עם השם אלבין. היתה לי הזכות, להיות נשואה לאיש חכם, מי שחזה מראש התפתחויות ככלי-כלה, כמו החברה לישראל.

"אני כבר שנתיים וחצי לבד. בכל יום, כשאני מתעוררת, אני יודעת להעריך מה היה לי, מה הפסדתי. אני מסתכלת עכשיו, תוך כדי שיחתנו, במולי (בנם הצעיר של גליה ומיקי ז"ל) וחושבת — למה? למה זה הגיע לזו? על כל מה שקורה עכשיו, אני לא